

NOTAT

25. marts 2025
2024 - 11853
hahhmu

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Erhvervsudvalg om EU-Domstolens sag C-879/24, Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark, om manglende implementering af henholdsvis direktiv (EU) 2017/2397 om anerkendelse af erhvervskvalifikationer for sejlads på indre vandveje og direktiv (EU) 2021/1233 om ændring af direktiv 2017/2397, for så vidt angår overgangsforanstaltninger for anerkendelse af tredjelandscertifikater

1. Indledning

Europa-Kommissionen ('Kommissionen') har den 20. december 2024 indgivet stævning ved EU-Domstolen mod Danmark med påstand om,

- (1) at det fastslås, at Kongeriget Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 39, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2397 af 12. december 2017 om anerkendelse af erhvervskvalifikationer for sejlads på indre vandveje ('direktiv 2017/2397') og artikel 2, stk. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/1233 af 14. juli 2021 om ændring af direktiv (EU) 2017/2397 ('direktiv 2021/1233'), for så vidt angår overgangsforanstaltninger for anerkendelse af tredjelandscertifikater, ved ikke at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ovennævnte direktiver, eller, under alle omstændigheder, ved ikke at have underrettet Kommissionen om disse love og administrative bestemmelser,
- (2) at Kongeriget Danmark tilpligtes at betale Kommissionen et fast beløb på 2.289,60 EUR pr. dag fra dagen efter fristen for gennemførelsen af direktivet og indtil den dag, hvor traktatbruddet bringes til ophør, eller i tilfælde af, at det ikke er bragt til ophør, datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag, dog minimum 1.599.000 EUR, samt en tvangsbøde på 20.542,80 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag, indtil Kongeriget Danmark har opfyldt sine forpligtelser i henhold til direktiverne

2. Kommissionens argumenter i sagen

Kommissionen har i sagen nedlagt påstand (påstand 1) om, at Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv (EU) 2017/2397 og direktiv (EU) 2021/1233, idet Danmark har forsømt at gennemføre direktiverne rettidigt i dansk ret.

Danmark er efter Kommissionens opfattelse forpligtet til at gennemføre direktiv 2017/2397 på begrænset niveau, jf. artikel 39, stk. 3, hvilket betyder, at Danmark er forpligtet til at gennemføre artikel 10 om anerkendelse af kvalifikationsbeviser og servicejournal, artikel 38 om anerkendelse af gyldige certifikater og artikel 15 om samarbejde. Danmark er desuden forpligtet til at gennemføre direktiv 2021/1233 i overensstemmelse med artikel 39, stk. 3, i direktiv 2017/2397.

Kommissionen gør desuden gældende, at Danmark har undladt at meddele nogen gennemførelsesforanstaltninger vedrørende de to direktiver.

Med henvisning til den manglende gennemførelse af direktiverne, har Kommissionen nedlagt påstand (påstand 2 og 3) om, at Danmark skal betale både et fast beløb på minimum EUR 1.599.000 og en tvangsbøde på EUR 20.542,80 pr. dag fra datoen for afsigelsen af dommen og indtil direktiverne er implementeret i Danmark, jf. artikel 260, stk. 3, TEUF.

3. Regeringens argumenter i sagen

Over for Kommissionens påstande vil regeringen nedlægge påstand om frifindelse.

Hvad angår Kommissionens første påstand, vil der i svarskriftet argumenteres for, at Danmark ikke er forpligtet til at gennemføre de nævnte direktiver, da Danmark er omfattet af artikel 39, stk. 4, i direktiv 2017/2397, hvorefter en medlemsstat ikke er forpligtet til at gennemføre direktivet, så længe sejlads på indre vandveje ikke er teknisk muligt på dens område. Det er regeringens opfattelse, at der ikke findes indre vandveje i Danmark, hvorfor sejlads herpå følgelig ikke er teknisk muligt.

Kommissionen har i stævningen anført, at indlandssejlads er teknisk muligt i Danmark, og at det faktisk finder sted flere steder, herunder i Aalborg Havn, på Gudenåen og Odense Å. Ifølge Kommissionen indebærer dette, at Danmark er forpligtet til at implementere visse dele af direktivet.

Heroverfor er det regeringens opfattelse, at disse aktiviteter ikke falder ind under definitionen af indre vandveje, som omfattet af det relevante direktiv. Regeringen henviser i den forbindelse til præambelbetragtning 27 i direktiv

2016/1629 om tekniske krav til skibe, der anvendes til sejlads på indre vandveje, hvor det fremgår, at en række medlemsstater, deriblandt Danmark, enten ikke har indre vandveje, eller at sejlads på indre vandveje ikke anvendes i betydeligt omfang. Efter regeringens opfattelse falder Danmark i den gruppe af medlemsstater, som ikke har indre vandveje, hvilket efter ministeriets opfattelse finder støtte i direktivets artikel 40, hvor det fremgår, at direktivet ikke gælder for en række lande, heriblandt Danmark, samt i bilag 1 til direktivet.

Vurderingen i direktiv 2016/1629 om, at Danmark ikke har indre vandveje, bør efter regeringens opfattelse også gælde direktiv 2017/2397, da begge direktiver omhandler indre vandveje og bygger på samme tekniske og geografiske vurdering af medlemsstaternes infrastruktur, som ikke har ændret sig.

Regeringen påpeger desuden, at det forhold, at der ikke findes indre vandveje i Danmark understøttes af både Kommissionens kort over transportkorridorer og internationale aftaler. Desuden bekræfter FN's Økonomiske Kommission for Europa (UNECE) i sin AGN-konvention, at Danmark ikke har indre vandveje af international betydning.

Regeringen fastholder på den baggrund, at sejlads på indre vandveje ikke er teknisk muligt i Danmark, da Danmark ikke har indre vandveje. Danmark er derfor omfattet af artikel 39, stk. 4, i direktiv 2017/2397, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 2021/1233 og er derfor ikke forpligtet til at implementere de to direktiver.

Hvad angår Kommissionens anden og tredje påstand om betaling af bøder, er det regeringens opfattelse, at disse påstande er ugrundede, da der ikke foreligger et traktatbrud, jf. det anførte vedrørende den første påstand. Under alle omstændigheder er det regeringens opfattelse, dvs. uanset om der foreligger et traktatbrud eller ej, at der skal ske frifindelse over for Kommissionens påstand 2 og 3, da betingelserne for at anvende sanktionsordningen i artikel 260, stk. 3, TEUF, ikke er opfyldt.

Det omtvistede i sagen er ikke – som anført af Kommissionen – om Danmark rettidigt har gennemført foranstaltninger i henhold til de to direktiver og givet Kommissionen meddelelse herom. Det omtvistede i sagen er i stedet den EU-retlige betydning af artikel 39, stk. 4, i direktiv 2017/2397, herunder hvorvidt sejlads på indre vandveje efter denne bestemmelse er ”teknisk muligt” i Danmark eller ej.

Hvorvidt Danmark var forpligtet til at gennemføre foranstaltninger i henhold til direktiverne og meddele Kommissionen herom afhænger nemlig af,

om direktiverne overhovedet finder anvendelse for Danmark, jf. artikel 39, stk. 4 – hvilket de efter regeringens opfattelse ikke gør.

Folketinget blev den 6. december 2023 i forbindelse med den seneste besvarelse af Kommissionens begrundede udtalelse orienteret om, at hvis Kommissionen skulle vælge at fortsætte sagen og stævne Danmark ved EU-Domstolen, vurderes der, at være en vis procesrisiko for, at Danmark kan tabe sagen, da Danmark ikke er eksplicit undtaget i direktivet (EU) 2017/2397. Det bemærkes i forlængelse heraf, at ingen af de medlemsstater, der anses for ikke at have indre vandveje efter direktiv (EU) 2016/1629, præambel 27 og artikel 40, er eksplicit undtaget i direktivet (EU) 2017/2397.